

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 183 (XXVII) — Nr. 30

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 14 ianuarie 2015

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE		
7.	— Lege pentru ratificarea Acordului de cooperare dintre Uniunea Europeană și statele membre ale acesteia, pe de o parte, și Confederația Elvețiană, pe de altă parte, privind programele europene de radionavigație prin satelit, semnat la Bruxelles la 18 decembrie 2013	2
	Acord de cooperare între Uniunea Europeană și statele membre ale acesteia, pe de o parte, și Confederația Elvețiană, pe de altă parte, privind programele europene de radionavigație prin satelit	2–7
8.	— Decret privind promulgarea Legii pentru ratificarea Acordului de cooperare dintre Uniunea Europeană și statele membre ale acesteia, pe de o parte, și Confederația Elvețiană, pe de altă parte, privind programele europene de radionavigație prin satelit, semnat la Bruxelles la 18 decembrie 2013	8
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 625 din 4 noiembrie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 59 alin. (2), art. 60 alin. (1) și ale art. 62 alin. (3) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul poliștilor	8–10
	Decizia nr. 648 din 11 noiembrie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal	11–12
	Decizia nr. 650 din 11 noiembrie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 alin. (9) din Codul de procedură penală	13–15
ACTE ALE CONSILIULUI DE MEDIERE		
49/2014.	— Hotărâre pentru publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Tabloului mediatorilor autorizați	16

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE**

**pentru ratificarea Acordului de cooperare
dintre Uniunea Europeană și statele membre ale acesteia,
pe de o parte, și Confederația Elvețiană, pe de altă parte,
privind programele europene de radionavigație prin satelit,
semnat la Bruxelles la 18 decembrie 2013**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se ratifică Acordul de cooperare dintre Uniunea Europeană și statele membre ale acesteia, pe de o parte, și Confederația Elvețiană, pe de altă parte, privind programele europene de radionavigație prin satelit, semnat la Bruxelles la 18 decembrie 2013.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,

VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA

IOAN CHELARU

București, 7 ianuarie 2015.

Nr. 7.

ACORD DE COOPERARE

**între Uniunea Europeană și statele membre ale acesteia, pe de o parte, și Confederația Elvețiană,
pe de altă parte, privind programele europene de radionavigație prin satelit**

Uniunea Europeană,
Regatul Belgiei,
Republica Bulgaria,
Republica Cehă,
Regatul Danemarcei,
Republica Federală Germania,
Republica Estonia,
Irlanda,
Republica Elenă,
Regatul Spaniei,
Republica Franceză,
Republica Croația,
Republica Italiană,
Republica Cipru,
Republica Letonia,

Republica Lituania,
Marele Ducat al Luxemburgului,
Ungaria,
Republica Malta,
Regatul Țărilor de Jos,
Republica Austria,
Republica Polonă,
Republica Portugheză,
România,
Republica Slovenia,
Republica Slovacă,
Republica Finlanda,
Regatul Suediei,
Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord,

părți contractante la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, denumite în continuare *statele membre*, pe de o parte, și Confederația Elvețiană, denumită în continuare *Elveția*, pe de altă parte, denumite în continuare *partea sau părțile*,

având în vedere interesul comun privind elaborarea unui sistem global de navigație prin satelit (denumit în continuare GNSS) conceput special în scopuri civile,

recunoscând importanța programelor europene GNSS pentru contribuția lor la infrastructura de navigație și informațională din Uniunea Europeană și Elveția,

având în vedere dezvoltarea continuă a aplicațiilor GNSS în Uniunea Europeană, în Elveția și în alte regiuni ale lumii, având în vedere interesul comun pentru cooperarea pe termen lung dintre Uniunea Europeană și statele membre ale acesteia, pe de o parte, și Elveția, pe de altă parte, în domeniul navigației prin satelit,

recunoscând participarea îndeaproape a Elveției la programele Galileo și EGNOS încă din fazele de definire a acestora, având în vedere rezoluțiile Consiliului pentru spațiu, în special rezoluția privind „politica spațială europeană” adoptată la 22 mai 2007 și rezoluția referitoare la „promovarea politicii spațiale europene” adoptată la 29 septembrie 2008, care recunosc Uniunea Europeană, Agenția Spațială Europeană (denumită în continuare ESA) și statele membre ale acestora ca fiind cei trei

actori-cheie în politica spațială europeană, precum și rezoluția „Provocări globale: valorificarea la maximum a sistemelor spațiale europene” adoptată la 25 noiembrie 2010, care invită Comisia Europeană și ESA să faciliteze procesul pentru statele membre care nu sunt membre atât ale Uniunii Europene, cât și ale ESA, de a participa la toate fazele programelor de colaborare, având în vedere Comunicarea Comisiei intitulată „Către o strategie spațială a Uniunii Europene în serviciul cetățeanului” din 4 aprilie 2011,

dorind să stabilească în mod oficial o colaborare privind toate aspectele programelor GNSS europene, recunoscând interesul Elveției pentru toate serviciile GNSS furnizate de EGNOS și Galileo, inclusiv pentru serviciul public reglementat (denumit în continuare PRS),

având în vedere Acordul privind cooperarea științifică și tehnologică dintre Comunitatea Europeană și Comunitatea Europeană a Energiei Atomice, pe de o parte, și Confederația Elvețiană, pe de altă parte, încheiat la 25 iunie 2007, recunoscând Acordul dintre Confederația Elvețiană și Uniunea Europeană privind procedurile de securitate pentru schimbul informațiilor clasificate, încheiat la 28 aprilie 2008 (denumit în continuare *Acordul privind securitatea*),

având în vedere avantajele unui nivel echivalent de protecție a GNSS europene și a serviciilor acestora pe teritoriile părților, recunoscând obligațiile părților în conformitate cu dreptul internațional, în special obligațiile Elveției în calitate de stat neutru permanent,

recunoscând că Regulamentul (CE) nr. 683/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 iulie 2008 privind punerea în aplicare în continuare a programelor europene de radionavigație prin satelit (EGNOS și Galileo)¹ prevede că Comunitatea Europeană este proprietara tuturor imobilizărilor corporale și necorporale constituite sau dezvoltate în cadrul programelor GNSS europene, astfel cum sunt definite în respectivul regulament,

având în vedere Regulamentul (UE) nr. 912/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 22 septembrie 2010 de instituire a Agenției GNSS European²,

având în vedere Decizia nr. 1.104/2011/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2011 privind modalitățile de acces la serviciul public reglementat oferit de sistemul global de radionavigație prin satelit constituit în cadrul programului Galileo³,

convin după cum urmează:

PARTEA I Dispoziții generale

ARTICOLUL 1

Obiectiv

(1) Obiectivul prezentului acord este încurajarea, facilitarea și intensificarea cooperării pe termen lung dintre părți în domeniul radionavigației prin satelit sub control civil, în special prin participarea Elveției la programele GNSS europene.

(2) Forma și condițiile participării Elveției la programe sunt cele prevăzute în prezentul acord.

ARTICOLUL 2

Definiții

În sensul prezentului acord:

1. *sisteme globale de navigație prin satelit europene* (GNSS europene) înseamnă sistemele constituite în cadrul programului Galileo și al Serviciului european geostaționar mixt de navigație (EGNOS);

2. *sisteme de augmentare* înseamnă mecanisme regionale sau locale, precum EGNOS, care permit utilizatorilor de GNSS mondiale să obțină performanțe îmbunătățite, precum acuratețe, disponibilitate, integritate și fiabilitate sporite;

3. *Galileo* înseamnă un sistem european autonom de radionavigație și sincronizare prin satelit cu acoperire globală, aflat sub control civil și destinat furnizării serviciilor GNSS, proiectat și dezvoltat de către Uniunea Europeană, ESA și statele membre ale acestora. Exploatarea Galileo poate fi transferată unei părți private. Galileo are în vedere servicii cu acces deschis, comerciale, de ocrotire a vieții omenești și de căutare și salvare, precum și un serviciu public reglementat securizat, cu acces restricționat, special conceput pentru satisfacerea nevoilor utilizatorilor autorizați din sectorul public;

4. *elemente locale Galileo* înseamnă mecanisme locale care furnizează utilizatorilor de semnale de navigație și sincronizare prin satelit din cadrul Galileo date de intrare suplimentare față de cele

care provin de la principala constelație în funcțiune. Pentru obținerea unor performanțe suplimentare se pot desfășura elemente locale în împrejurimile aeroporturilor și ale porturilor maritime, în mediul urban sau în alt tip de mediu cu condiții geografice nefavorabile. Galileo va furniza modele generice pentru elementele locale;

5. *echipament de navigație, localizare și sincronizare cu acoperire globală* înseamnă orice echipament destinat unui utilizator final civil, conceput pentru a transmite, a recepționa sau a prelucra semnale de navigație sau de sincronizare prin satelit, în scopul furnizării unui serviciu sau al funcționării cu un sistem de augmentare regional;

6. *serviciu public reglementat* (PRS) înseamnă un serviciu furnizat de sistemul constituit în cadrul programului Galileo, care este rezervat utilizatorilor autorizați de autoritățile publice pentru aplicațiile sensibile care necesită un control eficient al accesului și un nivel ridicat de continuitate a serviciului;

7. *măsură de reglementare* înseamnă orice lege, regulament, politică, normă, procedură, decizie sau act administrativ similar al unei părți;

8. *interoperabilitate* înseamnă capacitatea sistemelor regionale și globale de radionavigație prin satelit și a sistemelor de augmentare, precum și a serviciilor pe care acestea le furnizează de a fi utilizate împreună pentru a furniza, la nivelul utilizatorului, capacități mai mari decât acelea care ar fi obținute prin recurgerea exclusivă la serviciile deschise ale unui singur sistem;

9. *proprietate intelectuală* are sensul prevăzut la art. 2 pct. (viii) din Convenția de instituire a Organizației Mondiale a Proprietății Intelectuale, semnată la Stockholm la 14 iulie 1967;

10. *informație clasificată* înseamnă o informație, sub orice formă, care necesită protecție împotriva divulgării neautorizate care ar putea prejudicia, în diverse grade, interesele fundamentale ale părților sau ale unui stat membru, inclusiv securitatea națională. Clasificarea informației este indicată printr-un marcaj de clasificare. O astfel de informație este clasificată de către părți în conformitate cu legile și normele aplicabile și trebuie să fie protejată împotriva pierderii confidențialității, integrității și disponibilității.

¹ JO UE L 196, 24.7.2008, p. 1.

² JO UE L 276, 20.10.2010, p. 11.

³ JO UE L 287, 4.11.2011, p. 1.

ARTICOLUL 3

Principiile cooperării

Părțile aplică următoarele principii în activitățile de cooperare prevăzute în prezentul acord:

1. avantajul reciproc, bazat pe un echilibru global al drepturilor și obligațiilor, inclusiv contribuțiile și accesul la toate serviciile, în conformitate cu art. 15;
2. posibilități reciproce de participare la activități de cooperare în cadrul proiectelor GNSS ale Uniunii Europene și ale Elveției;
3. efectuarea în timp util a unui schimb de informații care ar putea afecta activitățile de cooperare;
4. protecția corespunzătoare și efectivă a drepturilor de proprietate intelectuală, astfel cum se prevede la art. 9;
5. libertatea de a furniza servicii de radionavigație prin satelit pe teritoriile părților;
6. comerțul fără restricții cu produsele GNSS europene pe teritoriile părților.

PARTEA a II-a

Dispoziții referitoare la cooperare

ARTICOLUL 4

Activitățile de cooperare

(1) Activitățile de cooperare în domeniul radionavigației și sincronizării prin satelit se desfășoară în următoarele sectoare: spectrul de frecvențe radio, cercetare și formare științifice, achiziții publice, cooperare industrială, drepturi de proprietate intelectuală, controlul exporturilor, comerț și dezvoltarea piețelor, standarde, certificare și măsuri de reglementare, securitate, schimbul de informații clasificate, schimbul de personal și accesul la servicii. Părțile pot modifica această listă de sectoare în conformitate cu art. 25.

(2) Prezentul acord nu aduce atingere autonomiei instituționale a Uniunii Europene în ceea ce privește reglementarea programelor GNSS europene și nici structurii instituite de Uniunea Europeană pentru exploatarea programelor GNSS europene. Prezentul acord nu aduce atingere nici măsurilor de reglementare care pun în aplicare angajamentele de neproliferare, controlul exporturilor, controlul transferurilor intangibile de tehnologie. Prezentul acord nu aduce atingere nici măsurilor de securitate națională.

(3) Sub rezerva măsurilor lor de reglementare aplicabile, părțile încurajează, în cea mai mare măsură posibilă, activitățile de cooperare întreprinse în temeiul prezentului acord, în vederea furnizării unor posibilități comparabile de participare la activitățile lor în sectoarele enumerate la alin. (1).

ARTICOLUL 5

Spectrul de frecvențe radio

(1) Părțile continuă cooperarea și asistența reciprocă în ceea ce privește aspectele legate de spectrul de frecvențe radio în cadrul Uniunii Internaționale a Telecomunicațiilor (denumită în continuare *UIT*), ținând seama de Memorandumul de înțelegere privind gestionarea cererilor UIT privind sistemul de servicii de radionavigație prin satelit Galileo („Memorandum of Understanding on the Management of ITU filings of the Galileo radio-navigation satellite service system”), semnat la 5 noiembrie 2004.

(2) Părțile fac schimb de informații privind cererile de frecvențe și protejează alocările corespunzătoare de frecvențe pentru Galileo, în vederea asigurării disponibilității serviciilor Galileo pentru utilizatorii din întreaga lume și, în special, în Elveția și în Uniunea Europeană.

(3) În vederea protejării spectrului de frecvențe radio pentru navigație împotriva perturbărilor și interferențelor, părțile identifică sursele de interferență și caută soluții reciproc acceptabile de combatere a acestor interferențe.

(4) Nicio prevedere din acest acord nu se interpretează ca o derogare de la dispozițiile aplicabile ale UIT, inclusiv de la regulamentele UIT privind radiocomunicațiile.

ARTICOLUL 6

Cercetarea și formarea științifice

(1) Părțile promovează activități comune de cercetare și de formare în domeniul GNSS european prin programe de cercetare ale Uniunii Europene și ale Elveției și prin intermediul altor programe de cercetare relevante ale părților. Activitățile comune de cercetare contribuie la planificarea evoluției viitoare a GNSS european.

(2) Părțile definesc mecanismul adecvat pentru a asigura contacte eficiente și participarea fructuoasă la programele de cercetare relevante.

ARTICOLUL 7

Achizițiile publice

(1) Pentru achizițiile aferente programelor GNSS europene, părțile aplică angajamentele care le revin în temeiul Acordului privind achizițiile publice (denumit în continuare *AAP*) al Organizației Mondiale a Comerțului (denumită în continuare *OMC*) și în temeiul Acordului din 21 iunie 1999 dintre Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană privind anumite aspecte ale contractelor de achiziții publice.

(2) Fără a aduce atingere art. XXIII din *AAP* (art. III din *AAP* revizuit), entitățile elvețiene au dreptul de a participa la achizițiile publice pentru furnizarea de servicii legate de programele GNSS europene.

ARTICOLUL 8

Cooperarea industrială

În vederea asigurării unei bune funcționări a sistemelor europene de radionavigație prin satelit, precum și a promovării utilizării și dezvoltării aplicațiilor și serviciilor Galileo, părțile încurajează și sprijină cooperarea dintre industriile lor, inclusiv prin intermediul întreprinderilor comune și al participării Elveției la asociațiile europene relevante în domeniul industriei, precum și prin participarea din Uniunea Europeană la asociațiile elvețiene relevante în domeniul industriei.

ARTICOLUL 9

Drepturile de proprietate intelectuală

Pentru a facilita cooperarea industrială, părțile acordă și asigură protecția adecvată și efectivă a drepturilor de proprietate intelectuală în domeniile și sectoarele relevante pentru dezvoltarea și exploatarea GNSS european, în conformitate cu cele mai înalte standarde internaționale stabilite în „Acordul privind aspectele legate de comerț ale drepturilor de proprietate intelectuală (TRIPS)” al OMC, inclusiv mijloacele eficiente de punere în aplicare a standardelor respective.

ARTICOLUL 10

Controlul exporturilor

(1) Pentru a asigura aplicarea între părți a unei politici unitare de control al exporturilor și de neproliferare în ceea ce privește programele GNSS europene, Elveția adoptă și pune în aplicare, în timp util, în teritoriile aflate sub jurisdicția sa și în conformitate cu legislația și procedurile sale naționale, măsuri de control al exporturilor și de neproliferare a tehnologiilor, a datelor și elementelor care sunt special concepute sau modificate pentru programele GNSS europene. Măsurile respective asigură un nivel de control al exporturilor și de neproliferare echivalent cu cel în vigoare în Uniunea Europeană.

(2) În cazul în care are loc un eveniment pentru care nu poate fi atins un nivel echivalent de control al exporturilor și de neproliferare, astfel cum se menționează în alin. (1) al prezentului articol, se aplică procedura de la art. 22.

ARTICOLUL 11

Comerțul și dezvoltarea piețelor

(1) Părțile încurajează comerțul și investițiile în infrastructura de navigație prin satelit și echipamentele de navigație, localizare și sincronizare cu acoperire globală ale Uniunii Europene și ale Elveției, inclusiv elementele locale Galileo și aplicațiile relevante pentru programele GNSS europene.

(2) În sensul aplicării alin. (1), părțile ridică nivelul de sensibilizare a publicului privind activitățile programului Galileo în domeniul navigației prin satelit, identifică posibilele obstacole în calea dezvoltării aplicațiilor GNSS și iau măsurile necesare pentru a facilita o asemenea dezvoltare.

(3) Pentru a identifica și a satisface în mod eficient nevoile utilizatorilor, entitățile părților pot utiliza viitorul forum al utilizatorilor GNSS.

(4) Prezentul acord nu aduce atingere drepturilor și obligațiilor părților asumate prin Acordul de instituire a OMC.

ARTICOLUL 12

Standarde, certificare și măsuri de reglementare

(1) Recunoscând importanța coordonării abordărilor în cadrul forurilor internaționale de standardizare și certificare cu privire la serviciile globale de radionavigație prin satelit, părțile susțin împreună, în special, dezvoltarea standardelor Galileo și EGNOS și promovează aplicarea acestora la scară mondială, punând accentul pe interoperabilitatea cu alte GNSS.

Unul dintre obiectivele acestei coordonări este promovarea utilizării extinse și inovatoare a serviciilor Galileo cu acces deschis, comerciale și de ocrotire a vieții, ca standard mondial de navigație și sincronizare. Părțile creează condiții favorabile pentru dezvoltarea aplicațiilor Galileo.

(2) Pentru a promova și a pune în aplicare obiectivele prezentului acord, părțile cooperează, după caz, cu privire la toate aspectele apărute referitoare la GNSS, mai ales în cadrul Organizației Aviației Civile Internaționale, al Organizației Maritime Internaționale și al UIT.

(3) Părțile se asigură că măsurile privind normele tehnice, certificarea și cerințele și procedurile de autorizare cu privire la GNSS europene nu constituie bariere inutile în calea comerțului. Cerințele naționale se bazează pe criterii obiective, nediscriminatorii, prestabilite și transparente.

(4) Părțile iau măsurile de reglementare necesare pentru a permite utilizarea completă a receptoarelor și a segmentelor terestre și spațiale Galileo pe teritoriile aflate sub jurisdicția lor. În acest sens,

Elveția acordă programului Galileo, pe teritoriul aflat sub jurisdicția sa, un tratament nu mai puțin favorabil decât cel acordat oricărui alt sistem care oferă servicii de radionavigație prin satelit.

ARTICOLUL 13

Securitatea

(1) În scopul protejării programelor GNSS europene împotriva amenințărilor reprezentate de o utilizare neadecvată, interferențe, perturbări și acte ostile, părțile iau toate măsurile practice pentru a asigura continuitatea, siguranța și securitatea serviciilor de navigație prin satelit și ale infrastructurii aferente, precum și ale activelor esențiale aflate pe teritoriile lor, fără a aduce atingere art. 4.

(2) În scopul aplicării alin. (1), Elveția adoptă și pune în aplicare, în timp util, pe teritoriile aflate sub jurisdicția sa și în conformitate cu legislația și procedurile sale naționale, măsuri care garantează un nivel de securitate și de siguranță echivalent cu cel aplicabil în Uniunea Europeană în ceea ce privește protecția, controlul și gestionarea activelor sensibile, a informațiilor și a tehnologiilor programelor GNSS europene împotriva amenințărilor și a divulgării nedorite.

(3) În cazul în care are loc un eveniment pentru care nu poate fi atins un nivel echivalent de securitate și de siguranță astfel cum se menționează la alin. (2) al prezentului articol, se aplică procedura de la art. 22.

ARTICOLUL 14

Schimbul de informații clasificate

(1) Schimbul de informații clasificate ale Uniunii Europene și protecția acestora se efectuează în conformitate cu Acordul privind securitatea, precum și cu modalitățile de punere în aplicare a Acordului privind securitatea.

(2) Elveția poate face schimb de informații clasificate care au un marcaj de clasificare națională și care se referă la programele GNSS europene cu acele statele membre cu care a încheiat acorduri bilaterale în acest scop.

(3) Părțile depun eforturi pentru a stabili un cadru juridic cuprinzător și coerent care să permită schimbul de informații clasificate cu privire la programul Galileo între toate părțile.

ARTICOLUL 15

Accesul la servicii

Elveția are acces la toate serviciile GNSS europene care fac obiectul prezentului acord și la PRS care face obiectul unui acord separat cu privire la PRS.

Elveția și-a exprimat interesul pentru PRS, pe care îl consideră un element important în cadrul participării sale la programele GNSS europene. Părțile depun eforturi pentru a încheia un acord privind PRS în vederea asigurării participării Elveției la PRS, de îndată ce Elveția va depune o cerere în acest sens și procedura prevăzută la art. 218 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene va fi finalizată.

ARTICOLUL 16

Participarea la Agenția GNSS European

Elveția are dreptul de a participa la Agenția GNSS European în condițiile care urmează să fie stabilite într-un acord între Uniunea Europeană și Elveția. Negocierile respective încep de îndată ce Elveția depune o cerere în acest scop și procedurile necesare din partea Uniunii Europene sunt finalizate.

ARTICOLUL 17

Participarea în cadrul comitetelor

Reprezentanții Elveției sunt invitați să participe ca observatori în cadrul comitetelor instituite pentru gestionarea, dezvoltarea și punerea în aplicare a activităților din cadrul programelor GNSS europene, în conformitate cu normele și procedurile relevante și fără a avea drept de vot. Participarea se referă, în special, la Comitetul pentru programul GNSS și la Consiliul pentru securitatea sistemelor GNSS, inclusiv la grupurile de lucru și grupurile operative ale acestora.

PARTEA a III-a

Dispoziții financiare

ARTICOLUL 18

Finanțarea

Elveția contribuie la finanțarea programelor GNSS europene. Contribuția Elveției se calculează în funcție de factorul de proporționalitate care se obține din raportul dintre produsul intern brut al Elveției, la prețurile pieței, și suma dintre produsele interne brute, la prețurile pieței, ale statelor membre.

Pentru perioada 2008—2013, contribuția Elveției la programele GNSS europene este de 80.050.870 EUR.

Această sumă este plătită după cum urmează:

2013: 60.000.000 EUR

2014: 20.050.870 EUR

Pentru perioada 2014 și ulterior, contribuția Elveției se plătește anual.

PARTEA a IV-a

Dispoziții finale

ARTICOLUL 19

Răspundere

Întrucât Elveția nu va fi proprietarul GNSS european, nu își asumă nicio răspundere care derivă din drepturile de proprietate.

ARTICOLUL 20

Comitetul mixt

(1) Se instituie un comitet mixt, denumit *Comitetul GNSS Uniunea Europeană/Elveția*. Comitetul este alcătuit din reprezentanți ai părților și este responsabil cu gestionarea și aplicarea în mod corespunzător a prezentului acord. În acest scop, comitetul formulează recomandări. Comitetul ia decizii în cazurile prevăzute de prezentul acord; executarea deciziilor respective este îndeplinită de către părți în conformitate cu normele proprii. Comitetul mixt se pronunță de comun acord.

(2) Comitetul mixt își stabilește regulamentul de procedură, care include, printre altele, dispoziții privind convocarea reuniunilor, desemnarea președintelui și durata mandatului acestuia din urmă.

(3) Comitetul mixt se reunește ori de câte ori este necesar. Uniunea Europeană sau Elveția poate solicita convocarea unei reuniuni. Comitetul mixt se întrunește în termen de 15 zile de la formularea unei cereri în temeiul art. 22.

(4) Comitetul mixt poate decide instituirea de grupuri de lucru sau de grupuri de experți pe care le consideră necesare pentru a-l asista în îndeplinirea sarcinilor sale.

(5) Comitetul mixt poate hotărî să modifice anexa I.

ARTICOLUL 21

Consultările

(1) Pentru a asigura punerea în aplicare în mod satisfăcător a prezentului acord, părțile fac schimb de informații în mod regulat și, la cererea uneia dintre ele, se consultă în cadrul comitetului mixt.

(2) Părțile se consultă prompt, la cererea oricăreia dintre ele, asupra oricărei chestiuni care rezultă din interpretarea sau aplicarea prezentului acord.

ARTICOLUL 22

Măsuri de salvagardare

(1) Fiecare parte poate, după consultarea în cadrul comitetului mixt, să adopte măsuri de salvagardare corespunzătoare, inclusiv suspendarea uneia sau mai multor activități de cooperare, în cazul în care constată că nu mai este asigurat între părți un nivel echivalent de control al exporturilor sau de securitate. Atunci când orice întârziere riscă să afecteze buna funcționare a GNSS, se pot adopta măsuri de protecție provizorii fără consultare prealabilă, cu condiția să aibă loc consultări imediat după adoptarea măsurilor menționate.

(2) Domeniul de aplicare și durata măsurilor menționate la alin. (1) se limitează la ceea ce este necesar pentru a rezolva situația și a asigura un echilibru corect între drepturile și obligațiile care decurg din prezentul acord. Cealaltă parte poate solicita comitetului mixt să inițieze consultări privind proporționalitatea măsurilor respective. În cazul în care nu este posibilă soluționarea litigiului în termen de șase luni, litigiul poate fi supus de către oricare dintre părți unui arbitraj obligatoriu în conformitate cu procedura prevăzută în anexa I. Niciun aspect legat de interpretarea dispozițiilor prezentului acord, care sunt identice cu dispozițiile corespunzătoare din dreptul Uniunii Europene, nu poate fi soluționat în acest cadru.

ARTICOLUL 23

Soluționarea litigiilor

Fără a aduce atingere art. 22, orice litigiu cu privire la interpretarea sau aplicarea prezentului acord se soluționează prin consultări în cadrul comitetului mixt.

ARTICOLUL 24

Anexe

Anexele fac parte integrantă din prezentul acord.

ARTICOLUL 25

Revizuire

Prezentul acord poate fi modificat și extins în orice moment printr-un acord reciproc între părți.

ARTICOLUL 26

Denunțarea acordului

(1) Uniunea Europeană sau Elveția poate denunța prezentul acord prin notificarea celeilalte părți. Prezentul acord încetează să producă efecte la șase luni de la data respectivei notificări.

(2) Denunțarea prezentului acord nu afectează valabilitatea sau durata niciunei înțelegeri convenite în temeiul acestuia, nici drepturile și obligațiile specifice stabilite în domeniul drepturilor de proprietate intelectuală.

(3) În caz de denunțare a prezentului acord, comitetul mixt formulează o propunere pentru a permite părților să soluționeze toate problemele încă nerezolvate, inclusiv consecințele financiare, luând în considerare principiul *pro rata temporis*.

ARTICOLUL 27

Intrarea în vigoare

(1) Prezentul acord este aprobat de către părți în conformitate cu procedurile lor interne specifice. Acordul intră în vigoare în prima zi a celei de a doua luni care urmează după data ultimei notificări a aprobării.

(2) Fără a aduce atingere alin. (1), în ceea ce privește elementele prezentului acord care țin de competența Uniunii Europene, Elveția și Uniunea Europeană convin să îl aplice cu titlu provizoriu începând cu prima zi a lunii care urmează după data celei de a doua notificări care confirmă îndeplinirea procedurilor necesare în acest scop.

Pe durata aplicării provizorii a prezentului acord, comitetul mixt menționat la art. 20 este alcătuit din reprezentanți ai Elveției și ai Uniunii Europene.

(3) Prezentul acord se încheie pentru o perioadă nedeterminată.

(4) Prezentul acord este redactat în două exemplare în limbile bulgară, cehă, croată, daneză, engleză, estonă, finlandeză, franceză, germană, greacă, italiană, letonă, lituaniană, maghiară, malteză, olandeză, polonă, portugheză, română, slovacă, slovenă, spaniolă și suedeză, toate textele fiind autentice.

ANEXA I

PROCEDURA DE ARBITRAJ

Dacă un litigiu este supus unui arbitraj, se desemnează trei arbitri, cu excepția situației în care părțile decid altfel. Fiecare parte desemnează un arbitru în termen de 30 de zile.

Cei doi arbitri astfel desemnați numesc de comun acord un supraarbitru, care nu este resortisant al niciuneia dintre părțile contractante. Dacă arbitrii nu se pot pune de acord în termen de două luni de la desemnarea lor, aceștia aleg supraarbitrul de pe o listă de șapte persoane stabilită de comitetul mixt. Comitetul mixt stabilește și actualizează această listă în conformitate cu regulamentul său de procedură.

Cu excepția cazului în care părțile decid altfel, instanța de arbitraj este cea care stabilește regulamentul de procedură. Instanța de arbitraj adoptă deciziile cu majoritate de voturi.

ANEXA II

CONTRIBUȚIA FINANCIARĂ A ELVEȚIEI LA PROGRAMELE GNSS EUROPENE

1. Pentru perioada 2008—2013, contribuția financiară pe care Elveția urmează să o facă la bugetul Uniunii Europene pentru a participa la programele GNSS europene este după cum urmează (în EUR):

2013	2014
60.000.000	20.050.870

Pentru perioada 2014 și ulterior, contribuția Elveției se face anual.

2. Se aplică Regulamentul financiar aplicabil bugetului general al Uniunii¹ și normele de aplicare a acestuia², în special cu privire la gestionarea contribuției Elveției.

3. Cheltuielile de deplasare și de ședere ale reprezentanților și experților din Elveția legate de participarea acestora la reuniunile organizate de Comisie în scopul punerii în aplicare a programelor se rambursează de către Comisie pe aceeași bază și în conformitate cu procedurile aflate în prezent în vigoare pentru experții din statele membre.

4. Comisia adresează Elveției cererile de fonduri corespunzătoare contribuției sale la bugetul pentru programe, în conformitate cu prezentul acord.

Această contribuție va fi exprimată în euro și plătită într-un cont bancar în euro al Comisiei.

5. Modalitățile de plată sunt următoarele:

a) În 2013, ca urmare a aplicării cu titlu provizoriu a prezentului acord, Elveția își achită contribuția în termen de 30 de zile de la primirea cererii de fonduri.

b) În 2014, Elveția își achită contribuția (atât pentru perioada 2008 — 2013, cât și pentru 2014) în termen de 30 de zile de la primirea cererii de fonduri. Cererea de fonduri nu este adresată înaintea datei de 1 iulie.

c) În 2015 și în anii următori, Elveția își achită contribuția până la 1 aprilie, în cazul în care primește cererea de fonduri până la 1 martie. Orice cerere de fonduri primită de Elveția după data de 1 martie este onorată în termen de 30 de zile de la data primirii.

În caz de întârziere de plată a contribuției, Elveția plătește dobândă la suma restantă începând cu data scadenței. Rata dobânzii este cea aplicată de Banca Centrală Europeană pentru principalele sale operațiuni de refinanțare, astfel cum este publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria C, în vigoare în prima zi calendaristică a lunii în care intervine termenul, majorată cu 3,5%.

¹ Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 octombrie 2012 privind normele financiare aplicabile bugetului general al Uniunii și de abrogare a Regulamentului (CE, Euratom) nr. 1.605/2002 al Consiliului (JO L 298, 26.10.2012, p. 1).

² Regulamentul delegat (UE) nr. 1.268/2012 al Comisiei din 29 octombrie 2012 privind normele de aplicare a Regulamentului (UE, Euratom) nr. 966/2012 al Parlamentului European și al Consiliului privind normele financiare aplicabile bugetului general al Uniunii (JO L 362, 31.12.2012, p. 1).

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind promulgarea Legii pentru ratificarea
Acordului de cooperare dintre Uniunea Europeană
și statele membre ale acesteia, pe de o parte,
și Confederația Elvețiană, pe de altă parte,
privind programele europene de radionavigație prin satelit,
semnat la Bruxelles la 18 decembrie 2013**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru ratificarea Acordului de cooperare dintre Uniunea Europeană și statele membre ale acesteia, pe de o parte, și Confederația Elvețiană, pe de altă parte, privind programele europene de radionavigație prin satelit, semnat la Bruxelles la 18 decembrie 2013, și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 5 ianuarie 2015.
Nr. 8.

D E C I Z I I A L E C U R Ţ I I C O N S T I T U Ţ I O N A L E

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 625

din 4 noiembrie 2014

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 59 alin. (2), art. 60 alin. (1)
și ale art. 62 alin. (3) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului**

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Bianca Drăghici	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, în ansamblul său, și, în mod particular, a dispozițiilor art. 59 și art. 61 din această lege, excepție ridicată de Nicușor Teodorescu în Dosarul nr. 1.226/121/2007* al Curții de Apel Galați — Secția contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 495D/2014.

2. La apelul nominal răspunde pentru partea Inspectoratul General al Poliției Române consilierul juridic Sabin Gabriel Poschină, cu delegație depusă la dosar. Lipsesc autorul excepției și celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că, la dosar, autorul excepției a depus o cerere prin care solicită conexarea prezentului dosar „la prima excepție ce are același obiect și urmează a se judeca la Curte”, partea Inspectoratul General al Poliției Române a formulat concluzii scrise cu privire la excepția invocată, iar partea Ministerul Afacerilor Interne a depus note scrise prin care solicită respingerea excepției ca inadmisibilă.

4. Totodată, magistratul-asistent referă asupra faptului că la dosarul cauzei a fost depusă o cerere formulată de Ordinul Profesional al Polițiștilor din România, Filiala Prahova, prin care se solicită Curții să analizeze „solicitarea” autorului excepției.

5. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul părții prezente, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate. Arată că ordinele și instrucțiunile ministrului de resort reglementează punerea în executare a Legii nr. 360/2002. Susține că legislația românească cuprinde mai multe acte normative care fac trimiteri la dispoziții prin care ministrul de resort este abilitat să emită ordine, însă ordinele nu creează norme de drept, ci stabilesc organizarea și executarea legii. Totodată, consideră că abilitarea de a emite ordine dată ministrului de resort nu reprezintă o delegare de competențe. În final, susține că ordinele ministrului de interne sunt publicate în Monitorul Oficial al României, iar cele care nu sunt destinate publicității sunt aduse la cunoștință polițiștilor printr-un mecanism de informare.

6. Reprezentantul Ministerului Public, referitor la criticile de neconstituționalitate privind dispozițiile Legii nr. 360/2002, în ansamblu, susține că acestea sunt mult prea generale. Însă, în ceea ce privește dispozițiile art. 26 alin. (3) și art. 61 din același act normativ, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Arată că, practic, ordinele emise de ministrul de resort explicitează normele de ordin tehnic, fac precizări și transpun în practică legea.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

7. Prin Decizia nr. 1.546 din 12 februarie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 1.226/121/2007*, **Curtea de Apel Galați — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, în ansamblul său, și în particular a art. 59 și art. 61 din această lege.**

8. Excepția a fost ridicată de Nicușor Teodorescu cu ocazia soluționării recursului declarat împotriva Sentinței civile nr. 1.170 din 9 aprilie 2013, pronunțată de Tribunalul Galați într-o cauză având ca obiect contestația formulată împotriva Dispoziției Șefului Inspectoratului de Poliție al Județului Galați nr. 1/03.01.2007 prin care s-a dispus sancționarea disciplinară a acestuia cu destituirea din poliție.

9. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia apreciază, în esență, că Legea nr. 360/2002, în ansamblul său, este neconstituțională, întrucât aproape 50% din corpul legii este compus din norme prin care legiuitorul organic și-a delegat competența de reglementare către o autoritate publică de rang inferior din cadrul puterii executive și încalcă principiul securității raporturilor juridice, deoarece Legea nr. 360/2002 nu este nici „accesibilă și nici previzibilă” cetățenilor, din cauza numărului mare de norme incomplete, care sunt completate prin ordine de ministru nepublicate. Arată că până în anul 2008 ordinele ministrului de resort emise în baza Legii nr. 360/2002 nu s-au publicat, iar după această dată s-au publicat câteva, deși ordinele în cauză nu au fost emise cu caracter secret sau militar. Precizează că Ordinul nr. 400/2004 care reglementează procedura cercetării disciplinare a polițiștilor, în baza căruia a fost cercetat și sancționat, nu i-a fost adus la cunoștință. Consideră că, prin Legea nr. 360/2002, categoria funcționarilor polițiști este supusă unui tratament discriminatoriu defavorabil și nejustificat, prin comparație cu categoria funcționarilor publici, tratamentul defavorabil fiind produs ca urmare a împrejurării că legea privind Statutul polițistului — al cărei corp este format în proporție de 50% din norme incomplete — este „inaccesibilă” și „imprevizibilă” pentru destinatarii săi, polițiștii. Apreciază că Legea nr. 360/2002 nu oferă nicio informație privind criteriile ce vor servi la evaluarea polițistului, acestea fiind lăsate la aprecierea ministrului de interne.

10. De asemenea, referitor la criticile de neconstituționalitate ale art. 59 din Legea nr. 360/2002, autorul arată că aceste dispoziții legale nu prevăd care sunt subiectele de drept care au competența de a stabili sancțiunile disciplinare individuale.

11. Totodată, cu privire la art. 61 alin. (1) din Legea nr. 360/2002, autorul susține că acesta este interpretat, atât de către unitățile de poliție, cât și de către instanțele judecătorești, într-un singur sens, respectiv în sensul în care polițistului i se comunică doar faptul că a fost sancționat disciplinar, dar nu și actul administrativ de sancționare. Prin urmare, solicită a se constata că art. 61 alin. (1) din Legea nr. 360/2002 este neconstituțional în măsura în care se interpretează că obligă doar la înștiințarea polițistului cu privire la faptul că a fost sancționat disciplinar, și nu obligă la comunicarea către acesta a actului administrativ prin care s-a stabilit motivat sancțiunea disciplinară.

12. **Curtea de Apel Galați — Secția contencios administrativ și fiscal** își exprimă opinia în sensul respingerii

excepției de neconstituționalitate, motivat de faptul că din conținutul acestor prevederi legale rezultă că au fost adoptate în virtutea prerogativelor constituționale ale Parlamentului conferite de art. 61 alin. (1), fiind astfel respectat principiul supremației Constituției prevăzut de art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală.

13. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

14. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, întrucât au fost adoptate în virtutea prerogativelor constituționale ale Parlamentului conferite de art. 61 alin. (1). Consideră că, prin Legea nr. 360/2002, în acord cu prevederile art. 126 alin. (6) din Constituție se recunoaște posibilitatea de a supune controlului judecătoresc pe calea contenciosului administrativ actele administrative ale autorității publice (ordinul sau dispoziția de sancționare). Prin urmare, nu poate fi reținută critica autorului excepției referitoare la încălcarea accesului liber la justiție. Susține că nici critica referitoare la încălcarea art. 31 alin. (2) din Constituție nu poate fi reținută, din moment ce polițistul poate să cunoască în întregime actele cercetării, potrivit art. 59 alin. (6) din Legea nr. 360/2002 aducându-i-se totodată la cunoștință sancțiunea disciplinară pentru a o putea contesta. De asemenea, apreciază că nu poate fi reținută nici susținerea autorului excepției privind faptul că polițistului i se comunica doar că a fost sancționat disciplinar, dar nu și actul administrativ de sancționare disciplinară, întrucât aceasta este o problemă de interpretare a normei legale, care excedează competenței Curții Constituționale.

15. Referitor la susținerea potrivit căreia art. 59 și art. 61 din Legea nr. 360/2002 încalcă art. 16 alin. (1) din Constituție, Avocatul Poporului apreciază că textele legale indicate sunt nediscriminatorii, deoarece se aplică uniform pentru toți cei care se află în situația prevăzută de ipoteza normelor respective, fără privilegii sau discriminări. Modalitatea diferită de reglementare a cercetării prealabile în cazul aplicării sancțiunilor disciplinare polițiștilor de cea a funcționarilor publici se datorează tocmai situațiilor specifice în care se află aceste categorii de angajați.

16. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

17. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

18. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit actului de sesizare, dispozițiile Legii nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, în ansamblul său, și în particular, a dispozițiilor art. 59 și art. 61 din această lege. Având în vedere obiectul cauzei în care s-a ridicat excepția (contestație formulată împotriva Dispoziției nr. 1/03.01.2007 emisă de Șeful Inspectoratului de Poliție al Județului Galați prin care s-a dispus sancționarea disciplinară cu destituirea din poliție a autorului excepției), precum și notele depuse în motivarea excepției, Curtea reține că autorul acesteia critică faptul că aspecte esențiale în materia răspunderii disciplinare, ce țin de statutul polițistului — funcționar public civil — sunt reglementate prin acte juridice infralegale, respectiv prin ordine ale ministrului administrației și internelor.

19. Din analiza dispozițiilor Legii nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, Curtea reține că materia răspunderii disciplinare este prevăzută de „Capitolul IV: *Recompense, răspunderea juridică*

și sancțiuni — Secțiunea 2: *Răspunderea juridică și sancțiuni*”, iar aspectele esențiale ale acestei materii sunt reglementate în art. 59 alin. (2), art. 60 alin. (1) și art. 62 alin. (3). Prin urmare, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 59 alin. (2), art. 60 alin. (1) și ale art. 62 alin. (3) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 440 din 24 iunie 2002, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții asupra cărora urmează să se pronunțe Curtea Constituțională și care au următorul cuprins:

— Art. 59 alin. (2): *„Procedura cercetării prealabile se reglementează prin ordin al ministrului de interne.”;*

— Art. 60 alin. (1): *„Aplicarea sancțiunilor disciplinare se face potrivit competențelor stabilite prin ordin al ministrului administrației și internelor; după expirarea termenului de contestare, prevăzut la art. 61 alin. (1).”;*

— Art. 62 alin. (3): *„Consiliile de disciplină își desfășoară activitatea în baza regulamentului aprobat prin ordin al ministrului de interne.”*

20. Dispozițiile art. 61 alin. (1) la care face trimitere art. 60 alin. (1) din Legea nr. 360/2002 prevăd că polițistul poate contesta sancțiunea disciplinară, în termen de 5 zile de la luarea la cunoștință, șefului ierarhic superior celui care a aplicat sancțiunea, iar acesta se pronunță prin decizie motivată, în termen de 15 zile.

21. Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3)—(5) privind statul de drept, principiul separației puterilor în stat și cel al obligativității respectării Constituției, a supremației sale și a legii, art. 16 referitor la principiul egalității în drepturi, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 referitor la accesul liber la justiție, art. 31 privind dreptul la informație, art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și ale art. 73 alin. (3) lit. j) privind reglementarea prin lege organică a statutului funcționarilor publici. De asemenea, sunt invocate prevederile art. 3 privind interzicerea torturii, art. 8 referitor la dreptul la respectarea vieții private și de familie și ale art. 10 privind libertatea de exprimare din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

22. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prin Decizia nr. 392 din 2 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 667 din 11 septembrie 2014, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 59 alin. (2) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului sunt neconstituționale. Astfel, Curtea a statuat că dispozițiile de lege criticate nu numai că nu reglementează procedura disciplinară prealabilă, aplicarea

sancțiunilor disciplinare sau activitatea consiliului de disciplină, ci delegă reglementarea acestor aspecte importante ministrului de resort care este abilitat să adopte ordine. Așadar, se ajunge la situația ca un aspect esențial care vizează executarea și/sau încetarea raporturilor de serviciu să fie reglementat printr-un act administrativ, care, de altfel, în cazul de față, nici măcar nu a fost publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, ceea ce este de natură să confere un caracter iluzoriu posibilităților autorului excepției de neconstituționalitate de a se apăra în mod eficient. În aceste condiții, persoana cercetată disciplinar nu cunoaște regulile după care se desfășoară procedura, având în vedere că actul administrativ nu este accesibil și deci nici opozabil. Normele privind cercetarea disciplinară trebuie să respecte anumite cerințe de stabilitate și previzibilitate. Or, delegarea de atribuții de a stabili aceste norme unui membru al Guvernului, prin emiterea unor acte cu caracter administrativ ce au caracter infralegal, determină o stare de incertitudine juridică, acest gen de acte având, de obicei, un grad sporit de schimbări succesive în timp.

23. Într-o atare situație, devin incidente dispozițiile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 807 din 3 decembrie 2010, potrivit cărora *„Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale”*.

24. Prin urmare, Curtea reține că acest caz de inadmisibilitate a excepției a intervenit după sesizarea Curții Constituționale, iar excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 59 alin. (2) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă.

25. Instanța de judecată urmează să respecte deciziile Curții Constituționale, potrivit dispozițiilor art. 147 alin. (1) și (4) din Constituție, în procesul de aplicare și interpretare a legislației incidente în speța dedusă soluționării, atât sub aspectul dispozitivului, cât și al considerentelor pe care acesta se sprijină. Prin urmare, chiar dacă, în temeiul art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă, Curtea reține că, potrivit jurisprudenței sale — de exemplu, Decizia nr. 61 din 21 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 204 din 10 aprilie 2013, Decizia nr. 319 din 29 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 274 din 25 aprilie 2012, și Decizia nr. 223 din 13 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 256 din 18 aprilie 2012 — deciziile anterioare de constatare a neconstituționalității reprezintă temei al revizuirii conform art. 322 pct. 10 din Codul de procedură civilă din 1865 sau art. 509 alin. (1) pct. 11 din noul Cod de procedură civilă, după caz.

26. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 59 alin. (2), art. 60 alin. (1) și ale art. 62 alin. (3) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, excepție ridicată de Nicușor Teodorescu în Dosarul nr. 1.226/121/2007* al Curții de Apel Galați — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Galați — Secția contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 4 noiembrie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Bianca Drăghici

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 648

din 11 noiembrie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, excepție ridicată de Judecătoria Făget, din oficiu, în Dosarul nr. 129/832/2014. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 573D/2014.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată. În acest sens arată că dispoziția de lege criticată reprezintă o materializare a aplicării retroactive a legii penale mai favorabile. În cazul dispozițiilor de lege criticate, legiuitorul a identificat el însuși legea penală mai favorabilă, care sub aspectul anulării sau revocării suspendării condiționate este mai favorabilă potrivit vechiului cod penal.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 5 iunie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 129/832/2014, **Judecătoria Făget a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal**, excepție ridicată de instanța de judecată, din oficiu, cu ocazia soluționării unei acțiuni penale.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate Judecătoria Făget apreciază că în cauza în care a ridicat excepția de neconstituționalitate, aceasta fiind în curs de judecată la data de 1 februarie 2014, sunt incidente dispozițiile art. 15 alin. (2) din Legea fundamentală și cele ale art. 5 din Codul penal. Având în vedere existența acestor situații tranzitorii, legiuitorul a inclus în Legea nr. 187/2012 art. 15 alin. (2), care reglementează regimul suspendării condiționate a executării pedepsei aplicate în baza Codului penal din 1969, precum și regimul revocării și anulării acestei măsuri, toate aceste elemente fiind supuse, potrivit textului de lege criticat, reglementărilor din Codul penal din 1969.

6. Prin urmare, în cazul condamnării inculpatului pentru o infracțiune săvârșită și descoperită în cursul termenului de încercare al suspendării condiționate, instanța este obligată să

dea efect juridic concret opțiunii legiuitorului stipulate în dispozițiile art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012, astfel încât va face aplicarea, în mod necesar, a dispozițiilor art. 83 din Codul penal din 1969. Aplicarea acestor din urmă dispoziții legale va determina revocarea suspendării condiționate a executării pedepsei anterioare și executarea în întregime a celor două pedepse, conform regulilor cumulului aritmetic, aceasta constituind cea mai gravă formă de sancționare a pluralității infracționale în dreptul penal român.

7. Pe de altă parte, Codul penal instituie un tratament diferențiat pentru diversele forme de pluralitate infracțională. Astfel, în cazul unei recidive postcondamnatorii, se prevede același regim foarte aspru de sancționare, prin cumulul aritmetic al pedepselor care constituie cei doi termeni ai recidivei [art. 43 alin. (1) din Codul penal], iar în situațiile de pluralitate intermediară, pedeapsa rezultantă se va stabili prin contopirea celor doi termeni ai pluralității infracționale, după regulile din materia concursului de infracțiuni [art. 44 alin. (2) raportat la art. 39 din Codul penal]. Or, apreciază instanța de judecată, pluralitate intermediară poate fi situația inculpatului în cauza în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate, în cazul acestuia neexistând stare de recidivă, nefiind întrunite condițiile recidivei, potrivit art. 41 alin. (1) din Codul penal.

8. Având în vedere toate acestea, apreciază că alegerea legii penale mai favorabile trebuie să se realizeze prin compararea în sistemul global de evaluare, a normelor legale incidente până la intrarea în vigoare a Codului penal, cu acelea prevăzute de noua legislație penală, urmând a se determina care este legea penală mai favorabilă, conform art. 15 alin. (2) din Constituție și a art. 5 din Codul penal. Or, dispoziția de lege criticată împiedică efectuarea acestei comparări pentru stabilirea legii penale mai favorabile, câtă vreme ea impune în mod necesar și obligatoriu aplicarea doar a vechilor dispoziții penale aferente instituției revocării suspendării condiționate, ceea ce contravine prevederilor constituționale ale art. 15 alin. (2). De asemenea, textul de lege criticat creează o situație inechitabilă și discriminatorie pentru persoanele aflate în cursul judecății, față de persoanele condamnate definitiv anterior intrării în vigoare a Codului penal, aspect ce contravine prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

12. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal. Legea nr. 187/2012 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 12 noiembrie 2012. Dispozițiile de lege criticate au următorul conținut: „*Regimul suspendării condiționate a executării pedepsei prevăzute la alin. (1), inclusiv sub aspectul revocării sau anulării acesteia, este cel prevăzut de Codul penal din 1969.*”

13. În opinia Judecătoriei Făget, dispozițiile criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 15 alin. (2) referitor la principiul aplicării legii penale mai favorabile și art. 16 referitor la egalitatea în drepturi.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că situația din speța dedusă controlului de constituționalitate se caracterizează prin faptul că cel condamnat, fiindu-i aplicată suspendarea condiționată a executării pedepsei potrivit Codului penal din 1969, a săvârșit o nouă infracțiune descoperită în termenul de încercare, procesul său fiind pendinte la data intrării în vigoare a Codului penal. Această situație tranzitorie este reglementată de art. 15 din Legea nr. 187/2012, care prevede că măsura suspendării condiționate a executării pedepsei aplicate în baza Codului penal din 1969 se menține și după intrarea în vigoare a Codului penal, iar regimul suspendării condiționate a executării pedepsei prevăzute la alin. (1), inclusiv sub aspectul revocării sau anulării acesteia, este cel prevăzut de Codul penal din 1969.

15. Curtea observă că, potrivit art. 81 alin. 1 din Codul penal din 1969, instanța putea dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate persoanei fizice pe o anumită durată, dacă erau întrunite anumite condiții prevăzute de lege. Durata suspendării condiționate a executării pedepsei constituia termen de încercare pentru condamnat și se compunea din quantumul pedepsei închisorii aplicate, la care se adăuga un interval de timp de 2 ani. Dacă în cursul termenului de încercare cel condamnat săvârșea din nou o infracțiune, pentru care se pronunța o condamnare definitivă chiar după expirarea acestui termen, potrivit art. 83 alin. 1 din Codul penal din 1969, instanța

revoca suspendarea condiționată, dispunând executarea în întregime a pedepsei, care nu se contopea cu pedeapsa aplicată pentru noua infracțiune. La stabilirea pedepsei pentru infracțiunea săvârșită după rămânerea definitivă a hotărârii de suspendare nu se mai aplica sporul prevăzut de lege pentru recidivă.

16. În continuare, Curtea constată că instituția suspendării condiționate a executării pedepsei nu se mai regăsește în Codul penal intrat în vigoare la 1 februarie 2014. Având în vedere că instituția suspendării condiționate a executării pedepsei nu a mai fost preluată în noua reglementare, iar această instituție privește modul de executare a pedepsei, Curtea apreciază că, din perspectiva aplicării legii penale în timp, este justificat ca regimul suspendării condiționate a executării pedepsei, precum și motivele care pot duce la revocarea măsurii să fie supuse legii în vigoare de la momentul aplicării acesteia.

17. Totodată, Curtea reține că instanța de judecată care a ridicat din oficiu excepția de neconstituționalitate pune în balanță, în momentul formulării criticilor de neconstituționalitate, modul de revocare a măsurii suspendării condiționate și de individualizare a pedepsei pentru noua infracțiune, având în vedere, pe de-o parte, instituția suspendării condiționate a executării pedepsei (art. 81 din Codul penal din 1969), iar, pe de altă parte, instituția suspendării executării pedepsei sub supraveghere (art. 91 din Codul penal). Or, cele două instituții sunt instituții diferite, suspendarea executării pedepsei sub supraveghere fiind reglementată atât în vechea legislație, la art. 86¹, cât și în Codul penal, la art. 91—98.

18. Astfel, chiar dacă, potrivit art. 96 alin. (5) din Codul penal, pedeapsa principală pentru noua infracțiune, în cazul revocării suspendării executării pedepsei sub supraveghere, se stabilește și se execută, după caz, potrivit dispozițiilor referitoare la recidivă sau la pluralitatea intermediară, această nouă reglementare nu poate fi considerată lege penală mai favorabilă în raport de vechea reglementare a suspendării condiționate a executării pedepsei, ci doar în ceea ce privește, eventual, vechea reglementare a suspendării executării pedepsei sub supraveghere.

19. Așa fiind, Curtea apreciază că declararea neconstituționalității textului de lege criticat din perspectiva susținută nu poate atrage aplicarea în speță a reglementărilor referitoare la suspendarea executării pedepsei sub supraveghere din Codul penal.

20. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Judecătoria Făget, din oficiu, în Dosarul nr. 129/832/2014 și constată că dispozițiile art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Făget și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 11 noiembrie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Pentru magistrat-asistent
Daniela Ramona Marițiu,
semnează,
în temeiul art. 426 alin. (4)
din Codul de procedură civilă,
prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 650

din 11 noiembrie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 alin. (9)
din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 alin. (9) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de reprezentantul Ministerului Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Direcția Națională Anticorupție în Dosarul nr. 856/2/2014 (473/2014) al Curții de Apel București — Secția a II-a penală. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 600D/2014.

2. La apelul nominal răspunde, pentru partea Gruia Stoica, avocatul Mircea Popescu, cu delegație depusă la dosar. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul avocatului părții Gruia Stoica, ce solicită respingerea excepției de neconstituționalitate. Arată că, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, concretizată, de exemplu, în hotărârile pronunțate în cauzele *Manzoni împotriva Italiei* și *Lavents împotriva Letoniei*, arestul la domiciliu reprezintă o măsură privativă de libertate. Obligațiile instituite în sarcina inculpatului în cazul măsurii arestului la domiciliu sunt mai stricte decât cele instituite în cazul altor măsuri preventive, ceea ce determină o asemănare mai mare a acestei măsuri cu cea a arestului preventiv. În ceea ce privește susținerea potrivit căreia textul de lege criticat creează o discriminare pe criteriul averii, arată că în momentul luării măsurii judecătorul are în vedere îndeplinirea anumitor condiții, altele decât cele referitoare la avere, astfel că nici această critică nu este întemeiată.

4. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată. În acest sens arată că, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, concretizată, de exemplu, în hotărârile pronunțate în cauzele *Manzoni împotriva Italiei*, *Lavents împotriva Letoniei* și *Mancini împotriva Italiei*, măsura arestului la domiciliu este o măsură privativă de libertate. În continuare, arată că, potrivit art. 221 din Codul de procedură penală, pe durata măsurii arestului la domiciliu în sarcina inculpatului se impun anumite obligații, precum limitarea raportului cu terții, părăsirea domiciliului doar cu încuviințarea judecătorului etc. Având în vedere aceste aspecte, apreciază că este îndreptățită opțiunea legiuitorului de a deduce durata măsurii arestului la domiciliu din pedeapsa aplicată prin echivalarea unei zile de arest preventiv la domiciliu cu o zi din pedeapsă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

5. Prin Încheierea din data de 11 iunie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 856/2/2014 (473/2014), **Curtea de Apel București — Secția a II-a penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 alin. (9) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de reprezentantul Ministerului Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Direcția Națională Anticorupție cu ocazia soluționării unei cauze penale, în care măsura arestului preventiv a fost înlocuită cu măsura arestului la domiciliu.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate reprezentantul Ministerului Public susține că textul criticat contravine prevederilor constituționale referitoare la egalitatea în drepturi. Dispoziția legală criticată creează o egalitate între persoanele aflate în arest preventiv și cele aflate în arest la domiciliu, discriminând pozitiv pe cei din urmă. Astfel, cei aflați în arest la domiciliu ajung să beneficieze de un tratament egal cu cei aflați în arest preventiv, deși condițiile de trai de la domiciliu sunt net superioare condițiilor de trai din arest. Pe de altă parte, textul creează o discriminare între diferitele persoane aflate în arest la domiciliu în funcție de criteriul averii, condițiile de trai de la domiciliul fiecărei persoane fiind direct proporționale cu averea sa și implicit diferite de la o persoană la alta. În concluzie, apreciază că textul de lege criticat creează în mod nejustificat un tratament egal pentru persoane care nu sunt în situații juridice egale. Invocă, de asemenea, și Decizia nr. 265 din 6 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 20 mai 2014.

7. **Curtea de Apel București — Secția a II-a penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este fondată, dispoziția de lege criticată instituind un tratament juridic identic unor persoane aflate în situații diferite și un privilegiu în favoarea persoanelor cercetate în stare de arest la domiciliu în raport cu persoanele cercetate în arest preventiv, ceea ce contravine prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1).

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 399 alin. (9) din Codul de procedură penală, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 486 din 15 iulie 2010, cu următorul conținut: „*Durata măsurii arestului la domiciliu se deduce din pedeapsa aplicată prin echivalarea unei zile de arest preventiv la domiciliu cu o zi din pedeapsă.*”

12. În opinia autorului excepției, dispozițiile criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 4 alin. (2) referitor la unitatea poporului și egalitatea între cetățeni și art. 16 alin. (1) și (2) referitor la egalitatea în drepturi.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că măsura arestului la domiciliu a fost reglementată pentru prima dată prin dispozițiile Codului de procedură penală — Legea nr. 135/2010, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 486 din 15 iulie 2010. Potrivit art. 202 alin. (4) lit. d) din Codul de procedură penală, una dintre măsurile preventive care se pot dispune este cea a arestului la domiciliu, instituția măsurii arestului la domiciliu fiind reglementată de dispozițiile art. 218—222 din titlul V, capitolul I, secțiunea a 5-a din Codul de procedură penală.

14. În ceea ce privește deducerea duratei măsurii arestului la domiciliu din pedeapsa aplicată, Curtea observă că inițial durata măsurii arestului la domiciliu se deducea din pedeapsa aplicată prin echivalarea a 3 zile de arest preventiv la domiciliu cu o zi din pedeapsă. Această reglementare a fost modificată prin titlul III, art. 102, pct. 251 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, iar, în prezent, potrivit art. 399 alin. (9) din Codul de procedură penală, durata măsurii arestului la domiciliu se deduce din pedeapsa aplicată prin echivalarea unei zile de arest preventiv la domiciliu cu o zi din pedeapsă.

15. În continuare, Curtea reține că, potrivit Codului de procedură penală, măsura arestului la domiciliu face parte din categoria măsurilor preventive, pe lângă reținerea, controlul judiciar, controlul judiciar pe cauțiune și arestarea preventivă. În legătură cu acest aspect, Curtea, prin Decizia nr. 531 din 13 octombrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 942 din 21 octombrie 2005, a reținut că măsurile preventive sunt instituții de drept procesual cu caracter de constrângere, având drept scop asigurarea unei bune desfășurări a procesului penal. Ele vizează starea de libertate a învinutului sau inculpatului și au drept efect fie privarea de libertate, fie restrângerea libertății de mișcare.

16. Astfel, Curtea apreciază că trebuie stabilit dacă măsura arestului la domiciliu reprezintă o privare de libertate sau o măsură ce restrânge dreptul la liberă circulație. Din această perspectivă Curtea constată că dispozițiile art. 25 din Constituție garantează dreptul la liberă circulație, stipulând, în același timp, că prin lege se stabilesc condițiile exercitării acestui drept. În materie penală, pentru a fi posibilă desfășurarea instrucției penale, exercițiul dreptului la liberă circulație poate fi restrâns cu respectarea și a celorlalte condiții prevăzute de prevederile constituționale ale art. 53.

17. De asemenea, Curtea reține că inviolabilitatea libertății individuale este reglementată de art. 23 din Constituție. Alin. (2) al aceluiași articol dispune în sensul că percheziționarea, reținerea sau arestarea unei persoane sunt permise numai în cazurile și cu procedura prevăzute de lege, iar alin. (4) prevede că arestarea preventivă se dispune de judecător și numai în cursul procesului penal. De asemenea, din ansamblul prevederilor constituționale rezultă că restrângerea libertății individuale are un cadru mult mai strict reglementat decât cel al restrângerii dreptului la liberă circulație.

18. Totodată, dreptul la liberă circulație și libertatea individuală sunt avute în vedere de prevederile art. 2 din

Protocolul nr. 4 la Convenție, respectiv prevederile art. 5 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

19. Curtea observă că nici prevederile constituționale ale art. 23, nici cele convenționale ale art. 5 nu se referă la măsura arestului la domiciliu. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că privarea de libertate poate lua diferite forme, precum și că locul executării măsurii nu trebuie să fie neapărat o instituție de detenție, în înțeles clasic. Trebuie avuți în vedere anumiți factori, în special natura, durata efectele și maniera de executare a măsurii în cauză. Art. 5 nu are ca obiect simple restricții ale circulației — distincția dintre privarea de libertate și limitarea acesteia fiind una de grad sau de intensitate și nu una de natură sau de substanță.

20. Din perspectiva naturii/substanței măsurii Curtea reține că, potrivit art. 221 alin. (1) din Codul de procedură penală, arestul la domiciliu constă în obligația impusă inculpatului, pe o perioadă determinată, de a nu părăsi imobilul unde locuiește fără permisiunea organului judiciar care a dispus măsura sau în fața căruia se află cauza și de a se supune unor restricții stabilite de acesta. Astfel, spre deosebire de controlul judiciar sau controlul judiciar pe cauțiune, unde se poate impune interdicția de a părăsi țara sau o anumită localitate, ce reprezintă o restrângere a exercițiului la liberă circulație, atât în cazul arestului la domiciliu, cât și în cazul arestului preventiv inculpatul este obligat, pe durata luării măsurilor, să se afle într-un loc anume desemnat. Astfel, Curtea constată că, din perspectiva naturii/substanței, măsura preventivă a arestului la domiciliu este similară cu cea a arestului preventiv.

21. În ceea ce privește durata măsurii, Curtea reține că, potrivit art. 222 din Codul de procedură penală, în cursul urmăririi penale, arestul la domiciliu poate fi luat pe o durată de cel mult 30 de zile, ce poate fi prelungită, în cursul urmăririi penale, numai în caz de necesitate, dacă se mențin temeiurile care au determinat luarea măsurii sau au apărut temeiuri noi, fiecare prelungire neputând să depășească 30 de zile. De asemenea, durata maximă a măsurii arestului la domiciliu, în cursul urmăririi penale, este de 180 de zile. Astfel, și din perspectiva duratei, măsura preventivă a arestului la domiciliu este similară cu cea a arestului preventiv.

22. În continuare, Curtea reține că ceea ce diferențiază în mod esențial o privare de libertate de o restrângere a exercițiului la liberă circulație este intensitatea măsurii dispuse și modul în care aceasta este dusă la îndeplinire. Spre deosebire de măsura arestului preventiv, care determină plasarea persoanei în cauză într-un centru de arestare preventivă, fiind izolat și supus unei supravegheri permanente, măsura arestului la domiciliu are ca efect rămânerea persoanei în cauză la domiciliul personal, în prezența propriei familii. Cu toate acestea, părăsirea incintei propriului domiciliu nu poate fi realizată decât pentru prezentarea în fața organelor judiciare, la chemarea acestora, iar pentru alte motive doar dacă judecătorul de drepturi și libertăți, judecătorul de cameră preliminară sau instanța de judecată, prin încheiere, i-a permis acest lucru. Din această perspectivă, Curtea apreciază că, din modul de reglementare a măsurii arestului la domiciliu, aceasta reprezintă o afectare a drepturilor persoanei care, prin intensitate și modul de aplicare/de punere în executare, afectează libertatea persoanei, având caracteristicile unei privări de libertate.

23. Curtea observă că în sensul celor reținute anterior s-a pronunțat Curtea Constituțională a Sloveniei prin Decizia nr. UP-286/01 din 11 decembrie 2003, precum și Tribunalul Constituțional al Spaniei prin Sentința nr. 14/1999 din 22 februarie 1999. De asemenea, Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia nr. 22 din 12 octombrie 2009, pronunțată într-un recurs în interesul legii, a reținut că durata arestului la domiciliu, executat în străinătate, este o măsură preventivă privativă de libertate.

24. Totodată, Curtea reține că instanța de la Strasbourg a stabilit că măsura arestului la domiciliu reprezintă o măsură privativă de libertate, în accepțiunea art. 5 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În acest sens sunt: Hotărârea din 2 august 2001, pronunțată în Cauza *Mancini împotriva Italiei*; Hotărârea din 28 noiembrie 2002, pronunțată în Cauza *Lavents împotriva Letoniei*; Hotărârea din 8 iulie 2004, pronunțată în Cauza *Vachev împotriva Bulgariei*; Hotărârea din 30 septembrie 2004, pronunțată în Cauza *Nikolova împotriva Bulgariei (nr. 2)*; Hotărârea din 30 martie 2006, pronunțată în Cauza *Pekov împotriva Bulgariei*; Hotărârea din 7 noiembrie 2013, pronunțată în Cauza *Ermakov împotriva Rusiei*.

25. De altfel, chiar legiuitorul român, în art. 222 alin. (10) din Codul de procedură penală, se referă la măsura arestului la domiciliu ca fiind o măsură privativă de libertate.

26. Constatând că arestul la domiciliu este o măsură preventivă privativă de libertate, în analiza criticii potrivit căreia se creează o egalitate între persoanele aflate în arest preventiv și cele aflate în arest la domiciliu, discriminând pozitiv pe cei din urmă, Curtea apreciază că aceasta nu este întemeiată. Deși până la un anumit punct măsura preventivă a arestului la domiciliu este diferită de cea a arestului preventiv, astfel cum s-a arătat anterior, din perspectiva naturii/substanței, duratei, efectelor, manierei de executare și a intensității, cele două măsuri privesc o interferență majoră în dreptul la libertate individuală a persoanei. Așa fiind, atât persoanele aflate în arest preventiv cât și cele aflate în arest la domiciliu se află într-o formă de privare de libertate, care nu poate determina o discriminare pozitivă a celor din urmă, ambele categorii de persoane fiind în aceeași situație, aceea a privării de libertate.

27. În ceea ce privește critica potrivit căreia se creează o discriminare între diferitele persoane aflate în arest la domiciliu în funcție de criteriul averii, condițiile de trai de la domiciliul fiecărei persoane fiind direct proporționale cu averea sa și implicit diferite de la o persoană la alta, Curtea apreciază că nici aceasta nu poate fi reținută. Astfel, Curtea observă că, în Hotărârea din 28 noiembrie 2002, pronunțată în Cauza *Lavents împotriva Letoniei*, paragraful 64, Curtea Europeană a Drepturilor Omului nu a contestat argumentul Guvernului conform căruia, pe durata arestului la domiciliu al reclamantului

și a spitalizării sale, condițiile create erau mai bune decât cele din închisoare. Totuși, instanța europeană a reamintit că art. 5 nu reglementează condițiile privării de libertate. De fapt, noțiunile de „grad” și „intensitate”, ce figurează în jurisprudența organelor Convenției ca fiind criterii de aplicabilitate pentru art. 5, vizează exclusiv nivelul restricțiilor legate de libertatea de deplasare și nu diferența de confort sau regim intern în diferitele locații privative de libertate.

28. Astfel, Curtea apreciază că eventuala diferență de confort sau regim intern existentă la un moment dat între diferitele locații privative de libertate nu este o condiție a stabilirii dacă măsura respectivă este sau nu o măsură privativă de libertate, altele fiind condițiile ce trebuie îndeplinite în acest sens, astfel încât nu poate fi reținută critica potrivit căreia textul criticat contravine prevederilor constituționale ale art. 16. În același sens, Curtea Constituțională a Sloveniei, prin Decizia nr. U-I-192/04 din 2 februarie 2006, a statuat că opțiunea legiuitorului în sensul deducerii măsurii arestului la domiciliu din pedeapsa aplicată, prin echivalarea unei zile de arest preventiv la domiciliu cu o zi din pedeapsă, nu încalcă principiul egalității.

29. Curtea constată că deducerea măsurii arestului la domiciliu din pedeapsa aplicată se face diferit, în funcție de opțiunea legiuitorului național. Astfel, în Bulgaria două zile de arest la domiciliu sunt considerate o zi de închisoare, în Letonia o zi de arest la domiciliu este echivalentă cu o zi de închisoare, iar în Ungaria unei zile de închisoare îi corespund 5 zile de arest la domiciliu, dacă este executată într-un centru de corecție, o zi de închisoare înseamnă 4 zile de arest la domiciliu, iar o zi petrecută în închisoare este echivalentă cu 3 zile de arest la domiciliu.

30. Având în vedere cele expuse, Curtea constată că reglementarea în sensul că durata măsurii arestului la domiciliu se deduce din pedeapsa aplicată prin echivalarea unei zile de arest preventiv la domiciliu cu o zi din pedeapsă, în același mod cu deducerea zilelor de arest preventiv, reprezintă opțiunea pe care legiuitorul român o are în cadrul politicii penale, nefiind în dezacord cu prevederile art. 16 din Constituție.

31. În aceste condiții, Curtea urmează să respingă ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 alin. (9) din Codul de procedură penală.

32. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de reprezentantul Ministerului Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Direcția Națională Anticorupție în Dosarul nr. 856/2/2014 (473/2014) al Curții de Apel București — Secția a II-a penală și constată că dispozițiile art. 399 alin. (9) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a II-a penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 11 noiembrie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Pentru magistrat-asistent
Daniela Ramona Marițiu,
semnează, în temeiul art. 426 alin. (4)
din Codul de procedură civilă,
prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

ACTE ALE CONSILIULUI DE MEDIERE

CONSILIUL DE MEDIERE

HOTĂRÂRE**pentru publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Tabloului mediatorilor autorizați**

În temeiul art. 12, art. 19 alin. (4) și art. 20 lit. f) din Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 15 alin. (7) din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului de mediere, adoptat prin Hotărârea Consiliului de mediere nr. 5/2007, cu modificările și completările ulterioare,

Consiliul de mediere adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Tabloului mediatorilor autorizați, întocmit de Consiliul de mediere, actualizat, care cuprinde două secțiuni.

Art. 2. — În anul 2014 Tabloul mediatorilor autorizați cuprinde două secțiuni, astfel:

— secțiunea 1, care cuprinde mediatorii autorizați ce îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 23 și 24 din Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator, cu modificările și completările ulterioare, pentru desfășurarea activității de mediator, potrivit anexei nr. 1;

— secțiunea 2, care cuprinde subsecțiunile:

a) mediatorii suspendați, potrivit anexei nr. 2;

b) mediatorii fără formă de exercitare a profesiei, potrivit anexei nr. 3;

c) mediatorii autorizați care nu îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 23 și 24 din Legea nr. 192/2006, cu modificările și completările ulterioare, pentru desfășurarea activității de mediator, potrivit anexei nr. 4.

Art. 3. — Anexele nr. 1—4*) fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 4. — Tabloul prevăzut în anexele nr. 1—4 va fi pus de Secretariatul tehnic la dispoziția oricărei persoane care solicită în scris acest lucru Consiliului de mediere și va fi transmis către instituțiile prevăzute la art. 12 alin. (3) din Legea nr. 192/2006, cu modificările și completările ulterioare.

Președintele Consiliului de mediere,
Dorin Valeriu Bădulescu

București, 12 decembrie 2014.
Nr. 49.

*) Anexele nr. 1—4 se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 30 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ70050699XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

